

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J. Š.**, nar., bytem, zast. Mgr. Zuzanou Čumpelíkovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Kunratice, Kudeříkové 1103/11a, PSČ 148 00, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. KUKHK-40369/DS/2016/SR,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. KUKHK-40369/DS/2016/SR, a rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 2. 11. 2016, č. j. 123665/2016, sp. zn. 2016/1817/SPR/TRL, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.800,--Kč, a to k rukám Mgr. Zuzany Čumpelíkové, advokátky se sídlem Praha 4, Kunratice, Kudeříkové 1103/11a, PSČ 148 00, do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 2. 11. 2016, č. j. 123665/2016, sp. zn. 2016/1817/SPR/TRL, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého

se měl žalobce dopustit tím, že dne 4. 2. 2016, ve 14:35 hodin, v obci Pec pod Sněžkou, na silnici II. třídy č. 296, v km 12,863, u domu čp. 159, jako řidič osobního motorového vozidla registrační značky ..., ve vlastnictví M. S., nar., bytem, nepřizpůsobil rychlost jízdy, a to zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které mohl předvídat, když v okamžiku, kdy se v levotočivé zatáčce míjel s protijedoucím motorovým vozidlem tovární značky Volkswagen Transporter, registrační značky ..., ve vlastnictví M. H., nar., bytem, řízeným L. K., nar., bytem, odlétl od kol tohoto protijedoucího vozidla rozbředlý sníh, který dopadl na čelní sklo vozidla řízeného žalobcem, na což ten reagoval tím, že prudce trhnul volantem; při tomto dostal smyk, který nezvládl a vyjel vpravo mimo komunikaci, kde došlo k nárazu vozidla VW Transporter, registrační značky ... do sloupu veřejného osvětlení ve vlastnictví města Pec pod Sněžkou, do kovového zábradlí ve vlastnictví Správy silnic Královéhradeckého kraje a do vodovodního potrubí ve vlastnictví akciové společnosti Vodovody a kanalizace Trutnov a.s., Revoluční 19, Trutnov. Ke střetu vozidel prý nedošlo. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,--Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Žalobce napadl žalované rozhodnutí včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně uvedl, že považuje jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, za nezákonná, a to pro jejich nepřezkoumatelnost a nesprávnou právní kvalifikaci jeho jednání. Podle žalobce se orgány veřejné správy nevypořádaly s provedenými důkazy, když je pouze konstatovaly, zejména pak výpovědi svědků, aniž by z nich bylo jasné, proč následně rozhodly tak, jak rozhodly.

Žalobce již v odvolání uvedl, že protijedoucí vozidlo VW jelo částečně v protisměru, což potvrdili všichni 4 zúčastnění svědci, nebo to minimálně připustili jako možné. Stejně tak všichni potvrdili, že vlivem jízdy vozu VW řízeném L. K., došlo k rozstříknutí rozbředlého sněhu na přední okno vozu řízeného žalobcem. Tím byl žalobce zjevně ohrožen jmenovaného, neboť to byl naopak on, kdo nepřizpůsobil jízdu stavu vozovky. Nastalá situace dopadla tak, že žalobce neměl výhled na cestu a vědom si toho, že protijedoucí vozidlo jelo částečně v protisměru, tak svoje vozidlo strhl ke krajnici. Je možné, že před tímto manévrem došlo i ke střetu obou vozidel, jak potvrzuje i svědek L. K. a nevyvrací to ani L. K. Jediný, kdo toto nepotvrzuje, je svědkyně P. H., ale to lze vysvětlit i tím, že s ohledem na množství sněhu, které odletělo na poškozené vozidlo, jí mohl být tento střet v jejím výhledu zakryt.

A žalobce pokračoval následovně:

„Ze svědeckých výpovědí, ostatně i z výpovědi žalobce, vyplývá, že vozidlo, které se míjelo s vozidlem žalobce, které řídil pan L. K., jelo částečně v protisměru (což sám řidič K. připouští ve své výpovědi ze dne 9. 6. 2016), připouští, že mohl zasáhnout do protisměrné části a že mohl svojí jízdou omezit protijedoucí vozidlo. Z výpovědí svědků (paní H.) i z tvrzení žalobce dále vyplývá, že od kol protijedoucího vozidla odlétl rozbředlý sníh, který dopadl na přední sklo vozidla žalobce. Toto vše (a další citace svědeckých výpovědí) konstatuje odvolací správní orgán ve svém odůvodnění, není ale absolutně jasné, jaké myšlenkové pochody vedly správní orgán

k učiněným závěrům, že se nepodařilo prokázat, že jízdou protijedoucího vozidla došlo k ohrožení vozidla žalobce, respektive, že vyjelo do protisměrné části pozemní komunikace, kde by došlo ke střetu vozidel a změně směru jízdy. Žalobci není jasné, jakým způsobem správní úřad postupoval při hodnocení provedených důkazů, když svědecké výpovědi, které prokazují, že řidič protijedoucího vozidla jel v protisměru jízdy, mohl tak omezit žalobce v jeho jízdě, správní úřad bez dalšího shrne, že toto se prokázat nepodařilo. Ze stejných svědeckých výpovědí i vyplývá, že od kola protijedoucího vozidla odlétl rozbředlý sníh, což však za prokázané správní úřad vzal, ale opět nijak tuto úvahu dále nerozvádí.

Toto absolutně nelogické a neodůvodněné rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování, obzvlášť za situace, kdy žalobce vinu popírá, tvrdí, že k nehodě došlo v důsledku ohrožení řidičem K. a svědek K. nepochybně popis nehodového děje žalobcem a připouští, že nehodu zavinil a že jel v protisměru své jízdy. Zásada volného hodnocení důkazu rozhodujícího orgánu v sobě nese mj. povinnost tohoto orgánu své myšlenkové pochody řádně vysvětlit a precizně zdůvodnit, proč z konkrétních důkazů vycházel a proč z jiných ne a jaké závěry z toho plynou. V opačném případě by se pak jednalo o svévolné hodnocení důkazů bez nutnosti jakkoliv se k ostatním důkazům vyjadřovat.

Je nepochybné, že se stala nehoda, jejímž účastníkem byl žalobce, ale správní orgán nijak ve svém rozhodování o přestupku neaplikoval základní zásady správního trestání, jelikož v řízení o přestupku se uplatní rovněž stejné zásady jako v trestním právu, zejména zásada postihu za zaviněné jednání, presumpce nevinu a zásada in dubio pro reo. „Z principu presumpce nevinu plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného“, jak judikoval ÚS ve svém nálezu ze dne 16.6.2011 I. ÚS 864/11 a následně i toto užil ve svém rozhodnutí NSS sp.zn. 4 AS 206/2015 ze dne 9.10.2015. Správní orgány nedostály své povinnosti spolehlivě, přesně a úplně zjistit skutkový stav a následně postupovaly v rozporu se zásadou in dubio pro reo, jelikož zde existuje důvodná pochybnost, že ne žalobce, ale někdo jiný se dopustil deliktního jednání.

Z daného dokazování vyplývá nejistota, za jakých okolností se dopravní nehoda stala, respektive, ze svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce je v dané věci poškozeným, který jednal v daný moment tak, že odvracel přímo hrozící nebezpečí možného střetu s protijedoucím vozidlem, které dle výpovědi samotného řidiče protijedoucího vozidla ho mohlo omezit, žalobce tak chránil svůj vlastní a život druhého řidiče, tedy jednal v krajní nouzi. Jednání v krajní nouzi v daném případě splňuje jak podmínku proporcionality (došlo-li by k čelnímu střetu těchto dvou vozidel, mohlo dojít k závažné újmě na zdraví obou řidičů, kdy škodu na životě a zdraví je nutné považovat rozhodně za vážnější, než škodu na majetku) i podmínku subsidiarity (vzhledem ke všem okolnostem a danému momentu, jediným reálným způsobem, jak zabránit střetu, bylo vozidlo strhnout). Správním deliktem proto nemůže být jednání, které formálně odpovídá správnímu deliktu, ale není dána jeho protiprávnost, správní orgán rozhodující o uložení sankce za správní delikt přitom musí přihlížet k okolnostem, které protiprávnost sankcionovaného jednání vylučují, včetně např. skutečností zakládajících stav krajní nouze, což se v daném případě ze strany správních orgánů vůbec nestalo (viz Sbírka správních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 1338/2007).

Dále má žalobce za to, že se odvolací správní orgán nedostatečným způsobem vypořádal s namítanými nesrovnalostmi, respektive rozpory v tvrzeních řidiče K. a policejních záznamů, mimo jiné ohledně dechové zkoušky řidiče K.

Vzhledem ke shora uvedenému, kdy odvolací správní orgán se žádným způsobem nevypořádal s žalobcem tvrzenými skutečnostmi, kdy i nadále celé řízení trpí natolik závažnými nedostatky shora popsanými, žádným způsobem ve svém rozhodnutí neaplikuje základní zásady pro správní trestání, kdy tvrdí, že to byl žalobce, který tím, že nepřizpůsobil rychlost jízdy, způsobil dopravní nehodu, která se stala, což by v případě řádného postupu a hodnocení provedených důkazů, včetně použití zásad závazných i pro správní trestání (presumpce nevin, in dubio pro reo a opomenutí institutu krajní nouze), by nebylo možné rozhodnout tímto nezákonným způsobem.“

Žalobce dále navrhoval přiznat žalobě odkladný účinek s odůvodněním, že žalované rozhodnutí obsahuje i rozhodnutí o náhradě škody, a to vzhledem k osobním poměrům žalobce. Pokud jde o žalované rozhodnutí, navrhoval jeho zrušení a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 5. 4. 2017. K jejím žalobním bodům uvedl následující:

„Správní orgán I. stupně se v rámci dokazování zabýval skutečností, zda-li při míjení vozidel došlo ke střetu vozidel a zda-li příčinou dopravní nehody není jednání řidiče L. K., jakožto řidiče vozidla VW Transporter, registrační značky ..., viz odst. 9 odůvodnění rozhodnutí, kdy dle názoru správního orgánu se nepodařilo prokázat, že by vozidlo VW Transporter, registrační značky ..., řidič L. K. vyjelo do protisměrné části pozemní komunikace, kde by došlo ke střetu vozidel a tím ke změně směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ..., které následně vyjelo vpravo mimo komunikaci, kde narazilo do sloupu veřejného osvětlení, kovového zábradlí a vodovodního potrubí.

Z výpovědi žalobce vyplynulo, že jel při pravém okraji pozemní komunikace, přičemž protijedoucí vozidlo VW Transporter, registrační značky ..., nejelo při pravém okraji pozemní komunikace, kdy zasahovalo do jízdního směru vozidla řízeného žalobcem. Vozovka dle výpovědi žalobce byla v době dopravní nehody plně pokryta rozbředlým sněhem, před vyšetřováním čerstvě vypluhovaná. Řidič vozidla VW Transporter, registrační značky ... ve své výpovědi uvádí, že nejel při pravém okraji pozemní komunikace, kdy jel spíše uprostřed vozovky, kdy však vozovka byla zasněžená a nebylo tak patrné žádné dopravní značení. Svědek K. připouští, že mohl s vozidlem přejet do protisměrné části pozemní komunikace s ohledem na skutečnost, že nebylo čitelné vodorovné dopravní značení. O střetu vozidel neví, kdy při míjení vozidel, nic nenasvědčovalo tomu, že by ke střetu vozidel mělo dojít, pokračoval tedy v jízdě. Svědkyně H., jakožto řidička, která jela za vozidlem VW Transporter, registrační značky ..., ve své výpovědi uvedla, že jela při pravém okraji pozemní komunikace, kdy vozidlo jedoucí před ní nejelo při pravém okraji pozemní komunikace, ale s ohledem na skutečnost, že v době dopravní nehody byla vozovka pokryta souvislou vrstvou sněhu, není schopna určit, zda-li vozidlo jedoucí před svědkyní H. zasahovalo do protisměrné části pozemní komunikace; ke střetu dle výpovědi svědkyně H., která se nacházela cca 10 m za vozidlem jedoucím před ní, nedošlo. Svědkyně H. ve své výpovědi dále uvedla, že si nemyslí, že by protijedoucí vozidlo VW Transporter, registrační značky ... bylo přímo ohroženo vozidlem, které řídil řidič L. K.. Řidič VW Transporter, registrační značky ... reagoval na skutečnost, že od vozidla jedoucího před ní odlétl sníh. To bylo v době, kdy se

vozidla mýjela. Naopak svědek K., jehož výpověď byla učiněna cca 5 měsíců po dopravní nehodě, kdy se správnímu orgánu nepodařilo prokázat, zda-li se v místě dopravní nehody skutečně nacházel, neboť provozovatel vozidla FIAT Ducato, registrační značky ... sice uvedl, že v době dopravní nehody tj. dne 04.02.2016 v době od 14:00 hod. do 15:00 hod. vozidlo FIAT Ducato, registrační značky ... provádělo zásobování v obci Pec pod Sněžkou, tato skutečnost nebyla žádným způsobem doložena (např. dodacím listem, fakturou, ...), kdy ani sdělením pana P. Š., jakožto provozního Penzionu U Vleku Javor, se tato pochybnost nepodařila odstranit, uvedl, že ke střetu vozidel došlo v době, kdy se nacházel ve vzdálenosti cca 50-100 m za vozidlem VW Transporter, registrační značky ..., jehož řidičem byl žalobce, dále ve své výpovědi svědek K. uvedl, že protijedoucí vozidlo VW Transporter, registrační značky ..., řidič L. K. zasahovalo do protisměrného jízdního pruhu, a to min. 1 m. K výpovědi svědka K. dále správní orgán uvedl, že pochybnosti o svědecké výpovědi svědka K. vyplývají i ze skutečnosti, kdy správní orgán položil svědkovi otázku, zda-li se ve směru jízdy vozidla řízeného svědkem K. tj. ve směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ..., jehož řidičem byl obviněný, nacházela na pozemní komunikaci překážka, kdy svědek K. ve své výpovědi uvedl, že ve směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ... se „asi“ nenacházela žádná překážka, k tomuto pak správní orgán uvádí, že pokud svědek K. jel dle své výpovědi za vozidlem VW Transporter, registrační značky ..., o překážce by tedy musel vědět, neboť by ji taktéž musel překonat. Z protokolu o nehodě v silničním provozu č. j. KRP-112/DNTU-2016-PC vyplývá, že na vozidle tovární značky VOLKSWAGEN TRANSPORTER, registrační značky ..., nebylo ohledáním zjištěno žádné poškození mající souvislost s předmětnou dopravní nehodou. Pokud by ke střetu vozidel došlo, tak dle názoru správního orgánu by bylo poškození patrné i na vozidle VW Transporter, registrační značky ..., ale na vozidle VW Transporter, registrační značky ... nebylo zjištěno žádné poškození mající souvislost s předmětnou dopravní nehodou (viz protokol o nehodě v silničním provozu pod č.j. KRP-112/DNTU-2016-PC).

S ohledem na provedené dokazování žalovaný dospěl k závěru, že se nepodařilo prokázat, že by vozidlo VW Transporter, registrační značky ... vyjelo do protisměrné části pozemní komunikace, kde by došlo ke střetu vozidel a tím ke změně směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ..., které následně vyjelo vpravo mimo komunikaci, kde narazilo do sloupu veřejného osvětlení, kovového zábradlí a vodovodního potrubí.

Z protokolu o nehodě v silničním provozu, z fotodokumentace, z výpovědi žalobce a stejně tak i z výpovědi svědků shodně vyplývá, že komunikace v místě dopravní nehody byla pokryta souvislou vrstvou sněhu. Ze zjištěných skutečností tak vyplývá, že žalobce mohl a měl předpokládat s ohledem na skutečnost, že povrch komunikace byl pokryt souvislou vrstvou rozbředlého sněhu, že při projíždění mírně levotočivé zatáčky může dojít k odlétnutí sněhu od protijedoucího vozidla, a tomuto měl přizpůsobit rychlost vozidla.

Žalovaný dospěl k názoru, že dopravní nehodu svým jednáním způsobil žalobce, řidič motorového vozidla VW Transporter, registrační značky ..., který v důsledku nepřiměřené rychlosti, kdy rychlost jízdy nepřizpůsobil zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které mohl předvídat, v okamžiku, kdy se v levotočivé zatáčce mýjel s protijedoucím vozidlem, odlétl od kol protijedoucího vozidla rozbředlý sníh, který dopadl na čelní sklo vozidla řízeného žalobcem, reagoval tak, že prudce trhnul volantem, kdy při tomto úkonu dostal smyk, který nezvládl a vyjel vpravo mimo komunikaci, kde došlo k nárazu do sloupu veřejného osvětlení, do kovového zábradlí a do vodovodního potrubí.“

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. c) s.ř.s., tedy pro nepřezkoumatelnost a porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, jak bude rozvedeno ještě dále. Krajský soud přitom dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Žalobce v žalobě v podstatě namítal, že se žalovaný nevypořádal řádným způsobem s jeho odvoláním proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, že vzdor jeho argumentaci nejsou z odůvodnění žalovaného rozhodnutí zřejmé jeho důvody. Odvolával se přitom na výpovědi (svědků a účastníků řízení), kteří minimálně připouštěli, že protijedoucí VW jel částečně v protisměru. Žalobce a svědek L. K. navíc zmiňovali střet obou vozidel. Podle žalobce nejen že nebylo na tyto skutečnosti adekvátně reagováno, ale z odůvodnění rozhodnutí nelze vysledovat ani úvahy, jež k vydání rozhodnutí vedly.

Jak je ze správního spisu zřejmé, žalobce řídil dne 4. 2. 2016, ve 14:35 hodin, v obci Pec pod Sněžkou, na silnici II. třídy č. 296, osobní motorové vozidlo reg. značky ..., ve vlastnictví M. S., nar., bytem, a poté, co se v levotočivé zatáčce míjel s protijedoucím motorovým vozidlem tovární značky Volkswagen Transporter, registrační značky ..., ve vlastnictví M. H., nar., bytem, řízeným L. K., nar., bytem, narazil do sloupu veřejného osvětlení ve vlastnictví města Pec pod Sněžkou, do kovového zábradlí ve vlastnictví Správy silnic Královéhradeckého kraje, Hradec Králové, a do vodovodního potrubí ve vlastnictví obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Trutnov a.s. K této nehodě došlo podle orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení v důsledku toho, že žalobce nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které bylo možno předvídat. Uvedený závěr byl dáván do souvislosti s tím, že od kol protijedoucího VW odlétl rozbředlý sníh, který dopadl na čelní sklo vozidla řízeného žalobcem, který na vzniklou situaci měl reagovat tím, že prudce trhnul volantem, vozidlo dostalo smyk, který žalobce nezvládl a vyjel vpravo mimo komunikaci, kde došlo k výše uvedeným střetům.

Žalovaný uvedl své právní závěry k věci na straně sedmé a násl. žalovaného rozhodnutí. Předně se neztotožnil s tvrzením zástupkyně žalobce, že by se prvoinstanční správní orgán nezabýval „...námitkou obviněného, který uvedl, že k dopravní nehodě došlo vlivem střetu s protijedoucím vozidlem VW Transporter, registrační značky ..., jehož řidič přešel do protisměrné části pozemní komunikace, v důsledku čehož

došlo k vybočení ze směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ...". Podle žalovaného se jí prvostupňový správní orgán zabýval, což odůvodnil takto:

„Z výpovědi obviněného vyplývá, že jel při pravém okraji pozemní komunikace, přičemž protijedoucí vozidlo VW Transporter, registrační značky ..., nejelo při pravém okraji pozemní komunikace, kdy zasahovalo do jízdního směru vozidla řízeného obviněným. Vozovka dle výpovědi obviněného byla v době dopravní nehody plně pokryta rozbředlým sněhem, před vyšetřováním čerstvě vypluhovaná. Řidič vozidla VW Transporter, registrační značky ... ve své výpovědi uvádí, že nejel při pravém okraji pozemní komunikace, kdy jel spíše uprostřed vozovky, kdy však vozovka byla zasněžená a nebylo tak patrné žádné dopravní značení. Svědek K. připouští, že mohl s vozidlem přejet do protisměrné části pozemní komunikace s ohledem na skutečnost, že nebylo čitelné vodorovné dopravní značení. O střetu vozidel neví, kdy při míjení vozidel, nic nenásvědčovalo tomu, že by ke střetu vozidel mělo dojít, pokračoval tedy v jízdě. Svědkyně H., jakožto řidička, která jela za vozidlem VW Transporter, registrační značky ..., ve své výpovědi uvádí, že jela při pravém okraji pozemní komunikace, kdy vozidlo jedoucí před ní nejelo při pravém okraji pozemní komunikace, ale s ohledem na skutečnost, že v době dopravní nehody byla vozovka pokryta souvislou vrstvou sněhu, není schopna určit, zda-li vozidlo jedoucí před svědkyní H. zasahovalo do protisměrné části pozemní komunikace; ke střetu dle výpovědi svědkyně H., která se nacházela cca 10 m za vozidlem jedoucím před ní, nedošlo. Svědkyně H. ve své výpovědi dále uvedla, že si nemyslí, že by protijedoucí vozidlo VW Transporter, registrační značky ... bylo přímo ohroženo vozidlem, které řídil řidič L. K.. Řidič VW Transporter, registrační značky ... reagoval na skutečnost, že od vozidla jedoucího před ní odlétl sníh. To bylo v době, kdy se vozidla míjela. Naopak svědek K., jehož výpověď byla učiněna cca 5 měsíců po dopravní nehodě, kdy se správnímu orgánu nepodařilo prokázat, zda-li se v místě dopravní nehody skutečně nacházel, neboť provozovatel vozidla FIAT Ducato, registrační značky ... sice uvádí, že v době dopravní nehody tj. dne 4.2.2016 v době od 14:00 hod. do 15:00 hod. vozidlo FIAT Ducato, registrační značky ... provádělo zásobování v obci Pec pod Sněžkou, když však tato skutečnost nebyla žádným způsobem doložena (např. dodacím listem, fakturou, ...), kdy ani sdělením pana P. Š., jakožto provozního Penzionu U Vleku Javor, se tato pochybnost nepodařila odstranit, uvádí, že ke střetu vozidel došlo, kdy v době, kdy došlo k dopravní nehodě se nacházel ve vzdálenosti cca 50 – 100 m za vozidlem VW Transporter, registrační značky ..., jehož řidičem byl obviněný, kdy dále ve své výpovědi svědek K. uvádí, že protijedoucí vozidlo VW Transporter, registrační značky ..., řidič L. K. zasahovalo do protisměrného jízdního pruhu, a to min. 1 m. K výpovědi svědka K. dále správní orgán uvádí, že pochybnosti o svědecké výpovědi svědka K. vyplývají i ze skutečnosti, kdy správní orgán položil svědkovi otázku, zda-li se ve směru jízdy vozidla řízeného svědkem K. tj. ve směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ..., jehož řidičem byl obviněný, nacházela na pozemní komunikaci překážka, kdy svědek K. ve své výpovědi uvedl, že ve směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ... se „asi“ nenacházela žádná překážka, k tomuto pak správní orgán uvádí, že pokud svědek K. jel dle své výpovědi za vozidlem VW Transporter, registrační značky ..., o překážce by tedy musel vědět, neboť by ji taktéž musel překonat. Z protokolu o nehodě v silničním provozu pod č.j. KRPH-112/DNTU-2016-PC vyplývá, že na vozidle tovární značky VOLKSWAGEN TRANSPORTER, registrační značky ..., nebylo ohledáním zjištěno žádné poškození mající souvislost s předmětnou dopravní nehodou. Pokud by ke střetu vozidel došlo dle názoru správního orgánu poškození by bylo patrné i na vozidle VW Transporter, registrační značky ..., kdy však na vozidle VW Transporter, registrační značky ... nebylo zjištěno žádné poškození mající souvislost s předmětnou dopravní nehodou (viz protokol o nehodě v silničním provozu pod č.j. KRPH-112/DNTU-2016-PC).

S ohledem na provedené dokazování tak odvolací orgán uvádí, že se nepodařilo prokázat, že by vozidlo VW Transporter, registrační značky ... vyjelo do protisměrné části pozemní komunikace, kde by došlo ke střetu vozidel a tím ke změně směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ..., které následně vyjelo vpravo mimo komunikaci, kde narazilo do sloupu veřejného osvětlení, kovového zábradlí a vodovodního potrubí.“

K uvedenému odůvodnění má krajský soud podstatné výhrady. Předně tu, že i žalovaný zmiňuje v rozhodnutí pouze ta tvrzení z provedených výsledků, která mu zapadají do rámce přestupkem vinného žalobce. A to formou citací z odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí. Je však třeba důsledně dbát toho, aby nebylo vycházeno z předem pojatého přesvědčení, že obviněný (zde žalobce) spáchal čin, který je mu kladen za vinu. Pokud jde totiž o výslech svědkyně P. H., tak ta ve své svědecké výpovědi uvedla i další a pro rozhodnutí závažné skutečnosti. Nejen to, že vozidlo jedoucí před ní nejelo při pravém okraji pozemní komunikace a že s ohledem na zasněženou vozovku nebyla schopna určit, zda-li vozidlo jedoucí před ní zasahovalo do protisměrné části pozemní komunikace, nebo že si nemyslí, že by vozidlo VW Transporter, registrační značky ..., řízené žalobcem, bylo přímo ohroženo vozidlem, které řídil řidič L. K.. Svoji svědeckou výpověď totiž zahájila již s tím, že: „K věci bych uvedla, že policejnímu orgánu jsem dne 4. 2. 2016 uvedla okolnosti dopravní nehody podle pravdy a podle toho, jak jsem celou situaci ze svého místa viděla, proto uvádím, že se odkazuji na své podání vysvětlení ze dne 4. 2. 2016.“ V jeho závěru poté konstatovala, že dle jejího názoru může za dopravní nehodu řidič vozidla, který jel před ní, tedy nikoliv žalobce.

Na tuto prvotní informaci o stavu věci však nebylo ze strany žalovaného vůbec reagováno, když prvoinstanční správní orgán ji sice zmínil, ale nebral ji při hodnocení důkazů vůbec v potaz. Svědkyně P. H. tak založila ve svých výpovědích zjevný rozpor, když v nich na jedné straně byla přesvědčena o tom, že nehodu zavinil řidič vozidla jedoucího před ní a zároveň tvrdila, že: „Nemyslím si, že by protijedoucí vozidlo bylo přímo ohroženo vozidlem přede mnou tím, že by vozidlo přede mnou jelo nějak v protisměrné části vozovky“. Prvoinstanční či žalovaný správní orgán pak namísto toho, aby tento rozpor odstranily, nevěnovaly mu žádnou pozornost, přešly jej. Je krom toho otázkou, zda-li vůbec mohla svědkyně P. H. uváděný střet („škrť“) vozidel vidět, když byla při jízdě oproti vozidlu před sebou posunuta vpravo a ve vzdálenosti pouhých cca 10 m za ním, tedy musela se plně věnovat řízení svého vozidla. Při rychlosti kolem 50 km/h, jakou jela, totiž ujela za vteřinu téměř 14 m, a to v čase, kdy by na nenadálou událost před sebou nestačila ani nezareagovat. Jinými slovy, jela nebezpečně, což ovšem s danou nehodou jinak vůbec nesouvisí.

Správní orgány nebraly vážně ani svědeckou výpověď L. K. ze dne 7. 7. 2016. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je totiž zřejmá předpojatost a zaujatost rozhodujících správních orgánů ke svědecké výpovědi jmenovaného. Žalovaný k ní totiž ve shodě s prvoinstančním správním orgánem uvedl toto (viz strana sedmá dole a strana osmá odůvodnění žalovaného rozhodnutí):

„Naopak svědek K., jehož výpověď byla učiněna cca 5 měsíců po dopravní nehodě, kdy se správnímu orgánu nepodařilo prokázat, zda-li se v místě dopravní nehody skutečně nacházel, neboť provozovatel vozidla FIAT Ducato, registrační značky ... sice uvádí, že v době dopravní nehody tj. dne 4. 2. 2016 v době od 14:00 hod. do 15:00 hod. vozidlo FIAT

Ducato, registrační značky ..., provádělo zásobování v obci Pec pod Sněžkou, když však tato skutečnost nebyla žádným způsobem doložena (např. dodacím listem, fakturou, ...), kdy ani sdělením pana P. Š., jakožto provozního Penzionu U Vleku Javor, se tato pochybnost nepodařila odstranit, uvádí, že ke střetu vozidel došlo, kdy v době, kdy došlo k dopravní nehodě se nacházel ve vzdálenosti cca 50-100 m za vozidlem VW Transporter, registrační značky ..., jehož řidičem byl obviněný, kdy dále ve své výpovědi svědek K. uvádí, že protijedoucí vozidlo VW Transporter, registrační značky ..., řidič L. K. zasahovalo do protisměrného jízdního pruhu, a to min. 1 m. K výpovědi svědka K. dále správní orgán uvádí, že pochybnosti o svědecké výpovědi svědka K. vyplývají i ze skutečnosti, kdy správní orgán položil svědkovi otázku, zda-li se ve směru jízdy vozidla řízeného svědkem K. tj. ve směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ..., jehož řidičem byl obviněný, nacházela na pozemní komunikaci překážka, kdy svědek K. ve své výpovědi uvedl, že ve směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ... se „asi“ nenacházela žádná překážka, k tomuto pak správní orgán uvádí, že pokud svědek K. jel dle své výpovědi za vozidlem VW Transporter, registrační značky ..., o překážce by tedy musel vědět, neboť by ji taktéž musel překonat. Z protokolu o nehodě v silničním provozu pod č. j. KRP-112/DNTU-2016-PC vyplývá, že na vozidle tovární značky VOLKSWAGEN TRANSPORTER, registrační značky ..., nebylo ohledáním zjištěno žádné poškození mající souvislost s předmětnou dopravní nehodou. Pokud by ke střetu vozidel došlo dle názoru správního orgánu poškození by bylo patrné i na vozidle VW Transporter, registrační značky ..., kdy však na vozidle VW Transporter, registrační značky ... nebylo zjištěno žádné poškození mající souvislost s předmětnou dopravní nehodou (viz protokol o nehodě v silničním provozu pod č. j. KRP-112/DNTU-2016-PC).

S ohledem na provedené dokazování tak odvolací orgán uvádí, že se nepodařilo prokázat, že by vozidlo VW Transporter, registrační značky ... vyjelo do protisměrné části pozemní komunikace, kde by došlo ke střetu vozidel a tím ke změně směru jízdy vozidla VW Transporter, registrační značky ..., které následně vyjelo vpravo mimo komunikaci, kde narazilo do sloupu veřejného osvětlení, kovového zábradlí a vodovodního potrubí.“

Tato část odůvodnění žalovaného rozhodnutí je plně totožná s odůvodněním prvoinstančního správního orgánu, pouze v posledním odstavci bylo slovní spojení „správní orgán“ nahrazeno slovy „odvolací orgán“. To by samo o sobě ještě nemuselo nic znamenat, ztotožnil-li by se žalovaný se závěry rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, pokud by ovšem jeho odůvodnění nevzbuzovalo důvodné pochybnosti o dodržení zákonnosti.

Těžko rozumět již jen tomu, proč správní orgány zdůrazňují, že svědek L. K. učinil svědeckou výpověď až 5 měsíců po dopravní nehodě. Zřejmě z této skutečnosti ale něco vyvozují, když u svědkyně P. H., která byla vyslechnuta jako svědkyně dne 8. 6. 2016, tedy 4 měsíce po předmětné dopravní nehodě, tento údaj neuvádějí. Dá se zřejmě spekulovat o věrohodnosti svědecké výpovědi učiněné po nějakém čase, ovšem to by bylo možné jen v návaznosti na další okolnosti případu, zejména takové, jež by se týkaly osoby svědka. Žádné takové však krajský soud v přezkoumávané věci nezjistil.

Správní orgány zúčastněné na řízení zpochybnilly svědeckou výpověď L. K. s tím, že se jim nepodařilo prokázat, zda jmenovaný v místě nehody vůbec byl. Správním orgánům nestačil k prokázání této skutečnosti výpis z knihy jízd, ani prohlášení provozovatele vozidla řízeného L. K. o tom, že jmenovaný v daném

prostoru prováděl dne 4. 2. 2016 rozvoz zboží, a to v době od 14,00 hodin do 15,00 hodin, kdy k nehodě došlo. Podle správních orgánů nebyla tato skutečnost řádně doložena, např. dodacím listem či fakturou. Jinými slovy, orgány zúčastněné na řízení měly z těchto důvodů výpověď L. K. za nevěrohodnou. Krajský soud tento názor nesdílí, neboť jejich úvahy nemají ve spisu oporu.

Pokud jde o důkaz provedený svědeckou výpovědí ve správním řízení, jímž je i přestupkové řízení, je třeba vycházet z ustanovení § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (správní řád). Podle jeho odstavce prvního je každý, kdo není účastníkem, povinen vypovídat jako svědek, přičemž musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Podle jeho odstavce pátého správní orgán svědka před výsledkem poučí o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Krajský soud ze správního spisu zjistil, že svědek L. K. byl o významu svědecké výpovědi a povinnostech svědka v intencích shora uvedeného ustanovení správního řádu, a to před provedením svědecké výpovědi k dané věci, řádně poučen (viz č. I. 83 správního spisu). Jak je z protokolu o výslechu svědka dále zřejmé, jmenovaný se se žalovaným neznal, na věci neměl zájem a jeho výpověď je konzistentní, přesvědčivá. Za tohoto stavu nezjistil krajský soud ničeho, co by mohlo jeho svědeckou výpověď znevěrohodnit. Rozhodně to však nemůže to být jeho odpověď na otázku, zdali se nacházela ve směru jízdy vozidla řízeného žalobcem nějaká překážka. Otázku, na kterou se nedalo jednoznačně odpovědět již jen proto, že pokud by byla překážka před vozidlem řízeným žalobcem, tak by ji svědek ze zadní pozice zřejmě nemohl vůbec vidět před nehodovým dějem, a protože poté mohl bez omezení pokračovat v jízdě, tak je jeho odpověď „Já myslím, že asi ne“, zcela přílehavá. Na otázku, zda se nacházela překážka v protisměrném pruhu, kam svědek plně viděl, pak odpověděl zcela jednoznačně, že „že určitě ne“. Jaký pak měla mít tato otázka vůbec význam pro posouzení možného střetu vozidel, o tom se lze jenom dohadovat, zvláště když žalobci byla kladena za vinu nepřiměřeně rychlá jízda, nikoliv např. nedobrzdnění před překážkou.

Je třeba zdůraznit, že na věrohodnost svědecké výpovědi třeba usuzovat z celé řady pro to příslušných kritérií (např. ze vztahu svědka k účastníkům řízení a k projednávané věci, jeho způsobu reprodukce skutečností, o nichž vypovídá, z chování při výslechu, tj. zda je svědek přesvědčivý, zda vypovídá s jistotou, plynule a zda je ochoten odpovídat na otázky atd.), nikoliv z jedné vcelku nepřipadné otázky, kostrbaté odpovědi na ni či absence faktury na rozvážené zboží. Ostatně krajský soud ze správního spisu nezjistil, že by právě takovýto doklad byl správními orgány po komkoliv požadován a byly s jeho předložením spojovány uvedené důsledky. Naopak svědek L. K., provozovatel vozidla řízeného žalobcem, tak i P. Š. z Penzionu U Vleku Javor svými odpověďmi nevyloučili, že jmenovaný svědek mohl být u nehodového děje. Lze tak uzavřít, že si správní orgány počínaly svévolně, když svědectví L. K. fakticky vyloučily z procesu dokazování, aniž by pro to měly relevantní důvody. S plnou odpovědností se tak nezabývaly především otázkou, zda došlo ke kontaktu míjejících se vozidel, jak svědek tvrdil. K této otázce totiž pouze z protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 4. 2. 2016, č. j. KRP-112/DNTU-2016-PC, konstatovaly, že na vozidle tovární značky VOLKSWAGEN TRANSPORTER, registrační značky ..., nebylo ohledáním zjištěno žádné poškození

mající souvislost s předmětnou dopravní nehodou, a že pokud by ke střetu vozidel došlo, tak by poškození bylo patrné i na něm. To jistě má svoji logiku, ale také závažný procesní nedostatek, který v přezkoumávané věci spočívá v tom, že zjištění policie nebylo konfrontováno s odmítnutým svědectvím L. K. o tom, že ke střetu vozidel, byť nepatrně, jednoznačně došlo. Nebylo ani objasněno, jak vlastně byla prováděna prohlídka předmětných vozidel po nehodě a na základě jakých východisek (např. bude-li prováděna prohlídka vozidla, s nímž řidič vyjel ze silnice pro nepřiměřenou rychlost, zřejmě nebude důležitý nějaký ten „škrábanceček“ vzadu na jeho karoserii). Z fotografií nacházejících se ve správním spisu je totiž zřejmé, že levý bok vozidla, které bylo řízené žalobcem, je v zadní části pokryt sněhem, který v té době padal, takže z nich nelze v uvedeném směru nic zjistit a fotodokumentace vozidla řízeného L. K. byla pořízena až za tmy, přičemž jeho levý bok, na rozdíl od pravého, na fotografii zachycen není.

V těchto souvislostech si je třeba uvědomit, že zmiňovaný „Protokol o nehodě v silničním provozu“ ze dne 4. 2. 2016 je sám o sobě pouhým úředním záznamem, který poskytuje v zásadě jen předběžnou informaci o věci a nemůže být proto bez dalšího použit jako důkaz. Tím krajský soud myslí další důkazy proti žalobci, případně situaci, kdy určitou skutečnost již není možné objektivně prokázat jiným důkazem. To ovšem není daný případ, když jeho obsah je zpochybňován, a proto tento protokol jako důkaz nemohl být v přestupkovém řízení bez dalšího použit. Pokud by byl k němu však proveden výslech zasahujících policistů, byla by situace jiná. Za situace, kdy je bok vozidla pokryt sněhem, ale nemůže obstát závěr, že vozidlo poškozeno „škrábancem“ nebylo. Těmito otázkami se však správní orgány vůbec nezabývaly.

Shrnou-li se základní poznatky z důkazního řízení, tak svědek L. K., který objektivně musel vidět míjení se předmětných vozidel nejlépe, jednoznačně prohlásil, že k jejich střetu došlo, policisté do zmíněného protokolu zapsali, že na vozidle tovární značky VOLKSWAGEN TRANSPORTER, registrační značky ... nebylo ohledáním zjištěno žádné poškození mající souvislost s předmětnou dopravní nehodou (prohlídka byla prováděna za tmy), podle žalobce bylo při nakládání vozidla na odtah zjištěno, že v levé zadní části vozidla je rýha ve výšce 40 – 50 cm, která tam před nehodou nebyla, protijedoucí řidič L. K. uvedl, že jel při středu vozovky vzhledem k vyhrnutému sněhu na jejím kraji (stejná situace byla zřejmě i ve směru jízdy žalobce) a zároveň připustil, že žalobce mohl omezit a podle svědkyně P. H. je i není nehodou vinen L. K..

Žalobce proto musel zcela legitimně očekávat, že se správní orgány zúčastněné na řízení s těmito zjištěními v celém rozsahu vypořádají ve směru zjištění osoby vinné daným přestupkem. Namísto toho prvoinstanční správní orgán sice velmi podrobným způsobem popsal skutkový stav věci, co bylo zjištěno a řečeno v průběhu řízení, nicméně právní závěry z něho plynoucí chybí. Ve směru k tvrzené kolizi vozidel zcela, a pokud jde o údajné porušení ustanovení § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, správní orgány došly pouze k závěru, že: „...byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, tedy přestupek je spolehlivě zjištěn a ve spisovém materiálu i dostatečně prokázán, neboť obviněný ...nepřízpůsobil rychlost jízdy zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které mohl předvídat, kdy v okamžiku ...odlétl od kol tohoto protijedoucího vozidla rozbředlý sníh, který dopadl na čelní sklo vozidla řízeného obviněným, na což obviněný reagoval tak, že

prudce trhnul volantem; při tomto dostal smyk, který nezvládl a vyjel vpravo mimo komunikaci, kde došlo k nárazu... Tímto svým jednáním obviněný porušil ust. § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy: *„Rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled.“*

I tento závěr je však dle krajského soudu nepřezkoumatelný již jen z toho důvodu, že z něho není patrné, jakou že to rychlostí měl žalobce v daném místě vlastně jet, aby byla přiměřená. Jak je totiž z výsledku svědků a účastníků řízení zjevné, všechny automobily se v daném místě pohybovaly rychlostí cca 50 km/hod, takže to byla zřejmě ta hranice přiměřenosti arobovaná řidiči v daném místě a okamžiku. I žalobce jel dle své výpovědi rychlostí do 50 km/hod, přestože je v daném místě povolena rychlost 70 km/hod. Ani přiměřená rychlost přitom nemusí zabránit dopravní nehodě v případě nenadálé skutečnosti. Jakým způsobem pak žalobce nepřizpůsobil rychlost vozidla jeho vlastnostem nebo jiným okolnostem, které je možno předvídat (správní orgány opsaly skutkovou podstatu bez její konkrétní specifikace), to nelze z odůvodnění rozhodnutí vůbec zjistit.

Pokud jde o právní závěry žalovaného k danému přestupkovému ději, omezily se v podstatě na tento obsah (viz str. osmá dole a následující nahoře odůvodnění žalovaného rozhodnutí).

„Dle názoru odvolacího orgánu je zcela evidentní, že dopravní nehodu svým jednáním způsobil právě obviněný, jakožto řidič motorového vozidla VW Transporter, registrační značky ..., který v důsledku nepřiměřené rychlosti, kdy rychlost jízdy nepřizpůsobil zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které mohl předvídat, kdy v okamžiku, kdy se v levotočivé zatáčce míjel s protijedoucím vozidlem, kdy odlétl od kol protijedoucího vozidla rozbředlý sníh, který dopadl na čelní sklo vozidla řízeného obviněným, reagoval tak, že prudce trhnul volantem, kdy při tomto dostal smyk, který nezvládl a vyjel vpravo mimo komunikaci, kde došlo k nárazu do sloupu veřejného osvětlení, do kovového zábradlí a do vodovodního potrubí. K rychlosti jízdy na tomto místě správní orgán konstatuje, že rychlost jízdy je omezena jak nejvyššími rychlostními limity stanovenými zákonem o provozu na pozemních komunikacích, tak i povolenou rychlostí jízdy stanovenou technickými předpisy. Nikde však není nařízeno, že řidič musí jet jen nejvyšší povolenou nebo „technickou“ rychlostí. Vždy záleží nejen na praxi řidiče, ale i na povětrnostních podmínkách, jakou rychlost v daném úseku pozemní komunikace, v daný čas a za konkrétních povětrnostních podmínek zvolí, s ohledem na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Z protokolu o nehodě v silničním provozu, z fotodokumentace, z výpovědi obviněného a stejně tak i z výpovědi svědků shodně vyplývá, že komunikace v místě dopravní nehody byla pokryta souvislou vrstvou sněhu. Z fotodokumentace je patrné, že komunikace byla v celém úseku ve stejném stavu, tj. nešlo o náhlou změnu ve sjízdnosti komunikace a tudíž o závadu ve sjízdnosti komunikace; tato nebyla uplatněna.“

Žalovaný tak opětovně nejen že doslova opsal závěry prvoinstančního správního orgánu, jen v první větě zaměnil slovní spojení „správní orgán“ spojením „odvolací orgán“ (viz str. devátá prvoinstančního správního rozhodnutí a další nahoře), ale vypořádal se s námitkami žalobce tak, jak je uvedeno v žalobě. Není

z něho zřejmé, jak se vypořádal s provedenými důkazy v jejich komplexu a není v něm přezkoumatelným, věcným a logickým způsobem objasněna vina žalobce. A to za situace, kdy byla bezdůvodně odmítnuta svědecká výpověď L. K..

Je-li proto stěžejní námitkou žalobce nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, musel krajský soud vzhledem k výše uvedenému konstatovat, že jde o námitku oprávněnou. Oprávněné jsou i námitky vztahující se k procesu dokazování, které neprobíhaly v souladu se zásadou zákonnosti (viz § 2 odst. 1 správního řádu) a zásadou materiální pravdy (viz § 3 správního řádu), jak je rozebráno výše. Bylo již opakovaně judikováno Nejvyšším správním soudem, že i správní trestání představuje závažný zásah do základních práv a svobod jednotlivce, pro nějž tak, v demokratickém právním státě, musí existovat dostatečně silné ospravedlnění. Z hlediska procesně právního proto musí být jednoznačně zjištěno a prokázáno, že skutek, který je předmětem přestupkového řízení, se objektivně stal a že trestem postižená osoba je skutečně tou, která toto jednání spáchala nebo se na jeho páchání podílela. Tyto skutečnosti se zjišťují a osvědčují skrze důkazní prostředky v přestupkovém řízení, jimiž musí být prokázáno mimo jakoukoli rozumnou pochybnost, že obviněný je vinen.

Existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Jinak řečeno, jsou-li možné dva či více výkladů provedených důkazů, nelze učinit zjištění, které nejvíce zatěžuje obviněného, a to právě s ohledem na presumpci neviny [srov. nález sp. zn. IV. ÚS 137/05 ze dne 22. 3. 2006 (N 66/40 SbNU 655)]. Z principu presumce neviny plyne též žalobcem zmiňované pravidlo in dubio pro reo, dle kterého platí, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [např. nález sp. zn. I. ÚS 429/03 ze dne 4. 12. 2003 (N 141/31 SbNU 257), nález sp. zn. I. ÚS 910/07 ze dne 23. 9. 2008 (N 156/50 SbNU 389), nález sp. zn. I. ÚS 3094/08 ze dne 29. 4. 2009 (N 103/53 SbNU 293)]. Dosavadní výsledky přestupkového řízení požití této zásady nevylučují. Ani vysoký stupeň podezření přitom sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [srov. nález sp. zn. III. ÚS 398/97 ze dne 4. 6. 1998 (N 64/11 SbNU 125)].

Jak již uvedeno výše, správní orgány se dopustily těžkého procesního pochybení rovněž v tom směru, že nedostatečně posoudily věrohodnost výpovědi svědka L. K.. Tato vada nabývá v projednávané věci ústavní relevance, neboť jeho výpověď má nepochybně stěžejní význam pro prokázání viny. Proto bude nutno znovu věrohodnost této svědecké výpovědi buď přesvědčivým způsobem odůvodnit anebo k ní v dalším řízení přihlédnout. Rovněž za situace, kdy si provedené důkazy vzájemně odporují, tedy za situace "tvrzení proti tvrzení", je bezpodmínečně nutné trvat na zvýšených požadavcích ohledně závěrů o tom, které skutečnosti správní orgán vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. To vše v žalobou napadených rozhodnutích chybí, takže jejich odůvodnění je zcela nedostatečné a nepřesvědčivé.

V dalším řízení bude nutné provést rovněž výslech zasahujících policistů, jak již naznačeno výše. Pokud jde o ně, tak z hlediska hodnocení jejich věrohodnosti jako svědků bude nezbytné zohlednit, že se nejedná o žádné třetí, neutrální osoby a pozorovatele, ale naopak o přímé aktéry dané věci při provádění prohlídky vozidel. Pokud by se nepotvrdila jejich zjištění zaznamenaná v protokolu, mohlo by to mít negativní důsledky pro dotčené policisty, včetně jejich případného postihu (trestního, disciplinárního či občanskoprávního). V případě právě těchto policistů se tedy nepochybně nejedná o osoby, u nichž by a priori bylo možno vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, a u nichž by si tak bylo možno vystačit toliko se zběžným posouzením jejich svědecké věrohodnosti. Naopak, v daném případě bude na správních orgánech, aby ke svědeckým výpovědím dotčených policistů přistupovaly obezřetně a posuzovaly je obzvláště pečlivě a důkladně.

Lze tak uzavřít, že v řízení před správními orgány došlo k poškození žalobce trestem, o němž vznikají důvodné pochybnosti, když při hodnocení důkazů, svědeckých výpovědí i jiných, a vyvozování skutkových a následně i právních závěrů nebyly dodrženy pravidla spravedlivého procesu a nebyla respektována zásada in dubio pro reo, vyplývající z principu presumpce neviny. Právě s ohledem na ně nelze akceptovat shledání viny žalobce za dosud akceptované skutkové situace, jak popsáno výše. Vzhledem k tomu proto krajský soud žalované rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a to pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Z týchž samých důvodů zrušil podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i prvoinstanční správní rozhodnutí, jež žalovanému rozhodnutí předcházelo, neboť trpí stejnými vadami. V dalším řízení správní orgány odstraní vytýkané nedostatky a ve věci znovu rozhodnou. Budou přitom vázány právním názorem krajského soudu vyjádřeném v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 4 a 5 s.ř.s.).

Vzhledem k tomu, že o žalobě bylo rozhodnuto věcně, stalo se bezpředmětným rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

V. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti s řízením před krajským soudem (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívají v náhradě soudních poplatků v celkové výši 4.000,--Kč (soudní poplatek ze žaloby 3.000,--Kč a z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě 1.000,--Kč), odměně advokátky při zastupování za celkem dva úkony právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů 600,--Kč za celkem dva úkony po 300,--Kč (viz § 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Náklady řízení tak byly stanoveny ve výši 10.800,--Kč, když v soudním spisu není doklad o tom, že by byla zástupkyně žalobce plátkyní DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. duben 2017

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
R. V.